

ת"ד 1962/08/13 - מדינת ישראל נגד יעקב אלוש

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 1962-08-13 מדינת ישראל נ' אלוש

בפני	כב' השופטת דורית בונדה
המאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד עידן שניר
נגד	
הנאשם	יעקב אלוש ע"י ב"כ עו"ד אשר ארבל

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו נסיעה לאחר באי זהירות, בהתאם לתקנה 45 (1) לתקנות התעבורה, התשכ"א- 1961 בקשר עם סעיף 38 (2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] התשכ"ה- 1961 ונהיגה בקלות ראש, בהתאם לסעיף 62 (2) לפקודת התעבורה בקשר עם סעיף 38 (3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] התשכ"א- 1961.
2. בהתאם לכתב האישום, הנאשם נהג ביום 9.11.12 בשעה 9:10 רכב פרטי ברח' תש"ח בתל-אביב לכיוון מזרח. אותה שעה חצתה את הכביש במקום האמור הולכת הרגל הגב' אוליביה נחמיאס מאחורי הנאשם. הנאשם נהג בקלות ראש, הסיע רכבו לאחר מבלי שנקט באמצעים שהיו דרושים כדי למנוע פגיעה, לא הבחין מבעוד מועד בהולכת הרגל שחצתה את הכביש מימין כיוון נסיעתו לאחר ופגע בה. כתוצאה מהתאונה היא נחבלה חבלות של ממש ונגרמו לה דמם פאראפאלקסיאני סאבדורלי מינימלי, שבר עצם אוקסיפיטלית ימנית המערב את הפורמן מגנום קונדייל אוקסיפיטלי ימני ובנוסף שברים ללא תזוזה באספקט לטראלי צלעות 4,5,6 שמאל.
3. הנאשם הודה בעת ההקראה "בשהייה במקום בנהיגה ובזמן" אולם טען, כי לא נסע לאחר וכי הולכת הרגל היא שנתקלה בו. ביחס לחבלה טען, כי הפציעות המתוארות בכתב האישום חמורות ממה שנגרם בפועל, אולם ויתר על זימון עורכי התעודות הרפואיות והסכים להגשתן.
4. לנוכח הכפירה, החלה להישמע לפני ביום 1.10.14 פרשת התביעה.
- לאחר שמיעת עדות הולכת הרגל ועדותה של עדה ניטראלית, עו"ד נחמי וולק, הנאשם, אשר היה מיוצג באותה עת ע"י משרד עוה"ד דליה גרין כץ-מאיה צרפתי, חזר בו מהכפירה, הודה והורשע בכלל המיוחס לו ושמיעת הטיעונים לעונש נדחתה לבקשת באת כוחו.
5. ימים ספורים טרם שמיעת הטיעונים לעונש וגזירת דינו, החליף הנאשם ייצוג לבא כוחו הנוכחי, אשר

הגיש לתיק בקשה לחזרה מהודיה. בקשה זו נשמעה בפתח הדיון אשר יועד לשמיעת טיעוני הצדדים לעונש ונדחתה בהחלטה מפורטת. טיעוני הצדדים לעונש נשמעו במועד נדחה לבקשת ב"כ הנאשם ודינו של הנאשם נגזר.

6. על ההחלטה לדחיית בקשת הנאשם לחזרה מהודיה הגיש הנאשם ערעור ובפסק-דינה של ערכאת הערעור הנכבדה, כב' השופט רענן בן-יוסף, מיום 8.1.15 נתקבל הערעור, פסק-הדין אשר ניתן כנגד הנאשם בוטל, הותר לנאשם לחזור בו מההודיה והתיק הוחזר להמשך שמיעת הראיות.

7. כמצוות בית המשפט המחוזי הנכבד, הושלמה מלאכת שמיעת הראיות בדיון אשר התקיים לפני ביום 26.2.15 ובאותו מועד נשמעו סיכומי הצדדים בעל-פה.

8. מטעם התביעה העידו 4 עדי תביעה: הולכת הרגל הגב' לימור פוליבה נחמיאס (עת/1), עדה ניטראלית שראתה את אירוע התאונה-הגב' נחמי וולק, עו"ד (עת/2), רס"מ שטריקברגר חי (עת/3) ורס"ב ח'גבי בועז (עת/4). כמו כן הוגשו בהסכמה: תעודות רפואיות ביחס להולכת הרגל (ת/1). דו"ח פעולה בתאונות דרכים עם נפגעים, אשר ערך עת/3 רס"מ שטריקברגר חי- (ת/3). חוות דעת מומחה אשר ערך רס"ב בועז ח'גבי עת/4- (ת/4). תרשים אשר ערך עת/4- ת/5. 5 מזכרים אשר ערך עת/4 במועדים שונים (ת/6-10), הודעת הנאשם (ת/11) וסקיצה (ת/12) אשר נערכו ע"י רס"מ אלגריסי אלדו והודעת נאשם אשר נגבתה ע"י רנ"ג ברעם סטלה (ת/13)

9. הנאשם העיד להגנתו וכן הוגשו במסגרת ראיות ההגנה תרשימים אשר נערכו במהלך דיון ההוכחות ע"י עדות תביעה 1 ו- 2 (נ'1-נ'2).

10. **גדר המחלוקת הינו בשאלה האם התאונה ארעה עת נסע הנאשם לאחור ופגע בהולכת הרגל או עת הולכת הרגל נתקלה ברכבו כשהיה במצב עמידה?**

לנאשם, כפי שנראה, גרסאות שונות ביחס לאופן קרות התאונה. ניתוח מארג הראיות, מוביל עם זאת למסקנה, כי התאונה ארעה בעת שהנאשם הסיע רכבו לאחור ופגע בהולכת הרגל. אפנה לבחינת הראיות;

11. **פרשת התביעה-**

עת/1- הנפגעת הולכת הרגל הגב' אוליביה נחמיאס- העידה בפתח פרשת התביעה.

בעדותה הראשית ובחקירתה הנגדית סיפרה, כי עוד טרם אירוע התאונה, בחפשה אחר חניה, הבחינה ברכב הנאשם, רכב מסחרי גדול בצבע זהוב, עומד והנאשם בתוכו. היא שיערה כי הנאשם מחפש חנייה. היא עצמה מצאה מקום חניה לרכב, החנתה את רכבה ויצאה ממנו, תוך שהיא עדין רואה את רכב הנאשם באותו מצב. היא החלה לחצות את הכביש רגלית בדרכה לכיכר המדינה והבחינה ברכב הנאשם עומד, עם הפנים לכיוון הנגדי, כך לאורך כל ההגעה שלה לרחוב, החניית הרכב והיציאה ממנו. הולכת הרגל העידה, כי **"דבר אחרון שכשחוצים כביש קטן כזה אפשר לחשוב שמישהו ייסע רוורס"**. עוד סיפרה, כי טרם איבוד ההכרה ראתה בצידה השמאלי **"משהו גדול זהוב"** (פרוטוקול מיום 1.10.14 עמ' 6 ש' 27, עמ' 6 ש' 1).

בחקירתה הנגדית חזרה הולכת הרגל על גרסה זו, תוך שתיארה כי בטרם החצייה **"יצאתי מלפני רכבי,**

הסתכלתי, הרחוב היה פנוי והתחלתי לחצות, בזווית העין עדיין ראיתי את רכבו של הנאשם עומד עם פניו לכיוון הנגדי. בעודי חוצה הדבר האחרון שאני זוכרת זה שהצד האחורי של האוטו שלו בצד השמאלי של הגוף שלי, אני זוכרת את הצבע הזהב ולא זוכרת יותר" (עמ' 8 ש' 11-14).

לשאלה מדוע חצתה את הכביש דווקא בקרבת רכבו של הנאשם ולא במעבר חצייה השיבה: "הוא עמד, ואני לא יכולתי להעלות על דעתי שהוא יסע רוורס"... "יש איזשהו זמן הערכה בעיניים שכשאתה חוצה כביש ובודק ימינה שמאלה את תנועת הרכבים, אתה לא אומד שרכב שהוא עומד עם הפנים הפוך לכיוון החצייה שלי יסע אחורה במהירות"... "אני שוב אומרת, איך שלא תסובבו את זה, הרכב עמד, לא נראה שהוא פתאום נוסע, פתאום יצוץ, ובטח לא יסע רוורס". (עמ' 8 ש' 26-31, עמ' 9 ש' 3-17).

הולכת הרגל הניחה, כי הנאשם נסע במהירות "כי המרחקים שם היו קצרים, מדובר בכביש קטן, זה לא שהוא עמד ממש לידי כדי להגיע אליי, הוא היה צריך לנסוע במהירות". (עמ' 9 ש' 8-9). לדבריה, אמנם לא שמרה על קשר עין רצוף עם רכב הנאשם "אבל הוא גוף גדול, בזווית העין ברחוב כזה קטן רואים משהו שהוא גבוה". את אופן חצייתה את הכביש תיארה "הסתכלתי ימינה ושמאלה כמו שחוצים כביש" (עמ' 9 ש' 14, 17). וכן תיארה את חזרתה להכרה, פינויה באמבולנס, החבלות שנגרמו לה כתוצאה מהתאונה. במהלך עדותה ערכה הולכת הרגל תרשים ביחס למיקום עמידת רכב הנאשם וכיוון החצייה (נ/1).

ע/ת 2 הגב' נחמי וולק, הינה עדה ניטראלית, עורכת דין, יושבת בבוקר יום התאונה בבית קפה "קפה קפה" בכיכר המדינה בתל-אביב וחזתה באירוע התאונה, אשר התרחש לנגד עיניה. בין עדה זו לבין מי מהמעורבים אין כל היכרות, העדה קלטה האירוע בחושיה, בזמן אמת. מעדותה עולה, כי היא הבחינה הן בנאשם והן בהולכת הרגל טרם קרות התאונה ובזמן התאונה ממש: "ישבתי בבית קפה "קפה קפה" בכיכר המדינה ברחוב תש"ח בסניף הכשר...ראיתי גברת חוצה את הכביש, היא הלכה לאט, היא לבשה משהו לבן לדעתי, אני זוכרת לבן...חצתה לכיוון הסניף של "קפה קפה" שממול. כשהיא הייתה באמצע הדרך, יותר קרובה למקום שאני ישבתי, ראיתי רכב נוסע אחורנית, די במהירות, אז ראיתי שהוא פוגע בה בגברת עם חלקו האחורי, הפגיעה הייתה משמעותית, כתוצאה מהפגיעה הגברת התרוממה מעט באויר ואז היא נפלה כמו שק תפוחי אדמה. אני נשארתי יושבת במקום ובעלי, שמו ארי, ניגש לעזור לה" (עמ' 10 ש' 23-26, עמ' 11 ש' 1-4).

את מהירות חציית הולכת הרגל תיארה "היא הלכה לאט, זה היה יום שישי...הכול היה מאוד רגוע, ואז קרתה התאונה". לדבריה הולכת הרגל חצתה הכביש "ישר, מאיפה שישבנו לקפה שנמצא ממול. היא לא חצתה במעבר חצייה אלא בכביש". את הפגיעה בהולכת הרגל, תיארה "הפגיעה בגברת הייתה משמעותית, שהיא מתרוממת כאילו עפה כלפי מעלה וגם נחתה למטה בלי התנגדות". כן תיארה את הסיוע שהעניק בעלה, אף הוא עו"ד, להולכת הרגל, בעוד היא יושבה בכיסא והייתה לדבריה בהלם (עמ' 11 ש' 8-15).

לשאלה מתי הבחינה לראשונה בהולכת הרגל, השיבה: "אני לא בטוחה אם ראיתי אותה כשהיא רק התחילה לחצות או כשהיא הייתה אחרי הרכבים שחנו וכבר במהלך החצייה. הבחנתי בה, היא הייתה לבושה לבן מכף רגל ועד ראש" (עמ' 12 ש' 6-7) כן תיארה כי הבחינה ברכב הנאשם "לפני שהוא פגע בה" (עמ' 12 ש' 13-26).

לשאלה כיצד הבחינה בתאונה, השיבה: **"לדעתי הסתכלתי על הולכת הרגל כי היא הייתה לבושה יפה ועקבתי אחריה במבט"** (עמ' 12 ש' 15). לשאלה מהיכן הגיע רכבו של הנאשם השיבה: **"נסע ברוורס לכיוון הכיכר. נסיעת רכב הנאשם הייתה בנתיב שיותר קרוב אלינו"** (עמ' 12 ש' 17). **"ראיתי שהיא נפגעה מהחלק האחורי של הרכב של הנאשם בעוצמה וראיתי שהיא עפה כתוצאה מהפגיעה ונפלה..." הייתי בהלם, לא זזתי מהכיסא... לא זזתי"** (עמ' 12 ש' 23, ש' 26). העדה שרטטה את מקום התאונה ואת כיוון החצייה (נ/2).

ע/ת 3 רס"מ חי שטריקברגר, ערך את דו"ח הפעולה (ת/3) הגיע למקום התאונה בשעה 10:03 בבוקר, זמן קצר לאחר התרחשותה, כשאירוע התאונה ארע בשעה 9:10 בבוקר. בעת הגעתו הולכת הרגל כבר פונתה לביה"ח. עד זה גבה מהנאשם את דבריו הראשונים ביחס לאירוע התאונה, וכך תיאר הנאשם בפני העד את חלקו באירוע: **"עמדתי בתש"ח מול מס' 12 ורציתי להכנס לחניון סמוך לבית קפה קפה ונסעתי לאחר כ- 2 מטר ופתאום שמעתי בום ולא הבנתי מאיפה ונעצרתי הסתכלתי במראות הצדדיות ובמצלמה ולא ראיתי את הולכת הרגל ולא ראיתי מאיפה היא חצתה ומאיזה כיוון הגיעה היא פונתה על ידי מד"א לבית חולים איכילוב..."**.

ביחס לנזק שארע לרכב הנאשם רשם **"אין נזק לרכב שנראה לעין"**. ביחס למצב הולכת הרגל רשם, כי פונתה **"במצב קל לבי"ח"**. העד אישר כי למקום התאונה לא הגיע בוחן בשל הפגיעה הקלה.

עד תביעה 4 רס"ב חג'בי בועז - בוחן התנועה שחקר את אירוע התאונה. מעדותו עולה כי מדובר בתיק הקרוי "תיק הצמדה", לא יצא בוחן תנועה למקום התאונה לאחר האירוע לצורך שחזורו ורכב הנאשם לא נבדק על מנת לגלות סימנים המעידים על מגע בין הרכב לבין הולכת הרגל. העד נשאל האם לצורך הוכחת אשמתו של נהג וכן קביעה כי התאונה הייתה בלתי נמנעת יש צורך בנתונים בסיסיים כמו זמן חצייה, מרחק חצייה, חשיפה לעיני נהג ויכולת הראות והשיב **"יכול להיות"** (פרוטוקול מיום 26.12.15 עמ' 30 ש' 30). לשאלה האם היה בידו מידע כלשהו על זמן חצייה, מרחק חצייה, מהירות חצייה, שדה ראייה של הנאשם השיב, כי אינו יודע מה היו העדויות בתיק.

העד השיב, כי לא בדק מול ביה"ח את מנגנון הפגיעה ואת האפשרות כי הייתה זו נפילה עצמונית של הנפגעת. העד נשאל ביחס לעדות העדה הניטראלית אשר ראתה את הולכת הרגל מתרוממת באוויר - האם בשים לב למבנה רכב הנאשם אפשרית הטלה מסוג זה והשיב **"לא יודע"** (עמ' 31 ש' 9).

העד ערך תרשימים של אזור התאונה (ת/9, ת/7, תרשים של כיוון חציית הולכת הרגל וכיוון נסיעת רכב הנאשם לאחר - על פי עדות העדה הניטראלית. תרשים זה תואם את כיווני החצייה והנסיעה בתרשים שערכה העדה הניטראלית בעת עדותה בדיון (נ/2). כמו כן הוגשו מטעם העד מזכרים שערך (ת/6, ת/10) המתעדים שיחות טלפוניות עם שניים שאינם עדי תביעה, האחד לא זכר את אירוע התאונה ("לא זוכר מה קרה") והשני לא ראה האירוע ("לא ראיתי ממש את התאונה").

רנ"ג סטלה ברעם - גבתה את הודעת הנאשם מיום 11.11.12, יומיים לאחר התאונה (ת/13). בהודעה זו מתאר הנאשם את אירוע התאונה כדלקמן: **"בתאריך 9/11/12 בשעה 9:10 בת"א רחוב תש"ח סמוך**

לכיר המדינה עמדתי בקרוב לכניסה לחניה על הכביש רחוב תש"ח ומתכוון להחנות את הרכב ברוורס, הכנסתי את ההילוך לרוורס הסתכלתי במצלמת רוורס של האוטו וכמו כן במראות, פתאום הרגשתי חבטה עצרתי מייד את הרכב ויצאתי וראיתי אשה שוכבת על הצד על הכביש הגב' לא עברה במעבר החצייה ירדה באלכסון ממקום חניית הרכב שלה חצתה את הכביש ולא היה סיכוי שאוכל לראות אותה ואני ממש לא בטוח שהספקתי לקחת רוורס ואפילו לא שום מרחק. לרכב שלי אין שום אבל שום סימן ואפילו לא קטן ביותר על הפגיעה בגברת שחצתה את הכביש".

רס"מ אלדו אלגריסי - גבה תחת אזהרה את הודעת הנאשם (ת/11) מיום 15.1.13 - למעלה מחודשיים לאחר התאונה, ובה הנאשם מסר גרסתו כדלקמן: "בתאריך 9.11.12 בשעה 09:15 לערך נהגתי ברכבי רכב פרטי קיה רישוי 5253579 בתל אביב ברחוב תש"ח מכיוון צפון לכיוון דרום כאשר הגעתי בסמוך לקפה קפה הבחנתי שיש חניה בצד השני ואז הגיע רכב בצבע לבן והנהגת תפסה את החנייה שהבחנתי ובדיוק באותו רגע יצא רכב מהחניון של קפה קפה עוד לפני ששילבתי לרוורס נהגת הרכב שחנתה בצד השני פתאום רצה באלכסון ונפגעה בפינה אחורית שמאלית של רכבי כתוצאה מכך היא נפלה אני מיד יצאתי מהרכב ניגשתי לנהגת הזמנתי מד"א ומשטרה שהגיעו ופינו את הולכת הרגל לבית חולים איכילוב. לראשונה הבחנתי בהולכת הרגל כאשר היא יצאה מהרכב שלה ואני הייתי בטוח שהיא תעלה למדרכה ואז פתאום היא רצה ועברה לצד השני". לשאלה באיזה הילוך היה רכבו בזמן התאונה השיב: "אני הספקתי לשלב לרוורס". הנאשם מסר כי ברכבו מצלמת רוורס עם חיישנים "וברגע שיש כל דבר מאחורי הרכב החיישנית מצפצפים בחוזקה. לא נסעתי לפני שהמצלמה פה ולא ראיתי את הולכת הרגל". לשאלה האם היה בתחילת הנסיעה בעת התאונה השיב: "אני לא זוכר אם התאונה קרתה בזמן שהייתי בעצירה או בתחילת נסיעה". לשאלה באיזה פעולות נקט לפני שנסע רוורס, השיב: "הסתכלתי במראה אחורנית בשני המראות הצדדיות ובמצלמה כפי שאני נוהג בכל חיי". הנאשם מסר כי רכבו היה תקין ואין ברשותו פרטי עדים נוספים. סקציה שנערכה ע"י רס"מ אלדו אלגריסי בהנחיית הנאשם הוגשה (ת/12).

12. פרשת ההגנה-

הנאשם העיד להגנתו ובעדותו תאר את חיפושיו אחר מקום חניה תוך העמדת רכבו ב"חנייה כפולה", את איתור מקום החניה שהתפנה, את הצורך לקחת רוורס על מנת להיכנס לחנייה. הנאשם לדבריו הסתכל במראות ובמצלמה, ולאחר אלה שילב להילוך אחורי, אולם לא נסע אפילו מילימטר, שכן באותה שנייה ממש שמע "בום", הנאשם סיפר בעדותו על האמצעים אותם נקט טרם שילוב להילוך אחורי תוך התייחסות מפורטת למצלמת הרוורס המותקנת לדבריו ברכבו.

הנאשם עומת עם עדות העדה הניטרלית, כי ראתה את הנאשם נוסע במהירות לאחור, והשיב כי דבריה אינם אמת. הוא נשאל ביחס לדבריו הראשונים לשוטר עת/3 (בת/3) כי הוא נסע לאחור 2 מ"ר, והשיב: "חשוב לי להסביר את האמת שלי פה, בשום אופן לא אשקר לאיש משטרה ולמי שחוקר אותי, אמרתי את האמת שחוויתי באותו רגע, חשבתי שנסעתי אחורה אבל הטעות שלי היתה שאמרתי לו את זה כי חשבתי שנסעתי את גודל האוטו, המרחק של 2 מטר להיכנס, אבל עם יד על הלב לא הספקתי לעשות את זה, חשבתי שלקחתי רוורס... בפרוש עמדתי ולא הספקתי לנסוע" (עמ' 33 ש' 2-7).

הנאשם נשאל מהיכן הגיעה הולכת הרגל והשיב: "מה שאני אומר כעת זה בדיעבד, כי למעשה כשהחנתי

את הרכב ראיתי את הגברת מחנה את רכבה, ראיתי. אני המשכתי לעמוד במקומי לאחר כמה שניות חשבתי שהיא תחצה את הכביש במעבר חצייה כי ראיתי אותה ושתנהג בצורה הגיונית, ראיתי את האישה לשמאלי כשאני עמדתי ואת אותה אישה פתאום אני רואה מתחת לאוטו, מאחורי האוטו שלי. שבאמת שהביטוי שאמרתי בפעם הראשונה ולא התכוונתי להצחיק אף אחד, שמישהו נוסע עם האוטו ופתאום נופל לו אדם על מכסה המנוע, זה מה שהרגשתי וזה מה שאמרתי לכבוד השופטת ולא התכוונתי להתלוצץ. בשיא ההפתעה בעולם מישהו נתקע בי, נתקעו בי". בחקירה נגדית השיב, כי לא הספיק לנסוע מילימטר (עמ' 33 ש' 9-15).

הנאשם נשאל על שימושו במילים "עצרתי מיד את הרכב" לאחר הרגשת החבטה, מילים המלמדות כי היה בתנועה ועצר והשיב- "זה לפי דעתך, אני עצרתי את כל מה שעשיתי ויצאתי לטפל במה שקרה. זה היתה הכוונה שלי" (עמ' 33 ש' 29-30).

הנאשם עומת עם תשובתו לבוחן בעת מסירת הודעתו במשטרה בת/11(שם השיב- "לא זוכר אם התאונה קרתה בזמן שהייתי בעצירה או בתחילת נסיעה") והוסיף- "אני לא זכרתי, אמרתי את האמת שאני לא זוכר ואני עדיין נשאר באותו גרסה ולא משנה שום דבר. אם הייתי נוסע הייתי אומר נסעתי, אני לא אומר שנסעתי אמרתי את האמת - המושג לא זוכר מסביר שאם כן הייתי נוסע הייתי בפרוש אומר שנסעתי רוורס אחרי שבחנתי את העניין. אני לא מתפלפל בתשובות משום שעד היום אני לא יכול לדעת". כשנשאל בעקבות תשובה זו אם לפיכך אין ביכולתו להיות בטוח שלא זז עם הרכב השיב "אני לא מסכים איתך משום שלא נסעתי רוורס" (עמ' 34 ש' 8-14).

בחקירתו הנגדית עומת הנאשם עם דבריו הראשונים לעת/3 רס"מ חי שטריקברגר בת/3 כי נסע לאחר כ- 2 מטר והשיב: "מכיוון שאני לא אשקר אף אחד, לא אותך ולא את השופטת חשבתי שזה קרה שזיתי רוורס אמרתי את האמת אבל כשהסתכלתי על מיקומי ראיתי שהייתי בדיוק באותה נקודה ולא זיתי מילימטר נשארתי באותו מקום. חשבתי כי אתה בתת מודע שלך רצית לעשות את הפעולה ולא עשית אותה. התכוונתי להחנות את האוטו אני מודה, האוטו לא זז אפילו מילימטר הוא היה באותה נקודה וזו האמת שלי" (עמ' 34 ש' 18-22).

הנאשם אישר אמירתו בפני עת/3 בת/3 כי פתאום שמע "בום" ולא הבין מאיפה זה בא.

כשנשאל כיצד הדבר מתיישב עם הודעתו בת/11 במשטרה כי הבחין בהולכת הרגל כשהיא יצאה מהרכב שלה, היה בטוח שהיא תעלה למדרכה אולם היא רצה לצד השני, השיב: "אתה טועה. תקשיב למילים. תנתח את העובדות. אני כשבאתי להחנות את הרכב, אותה גב' נחמדה תפסה את מקום החניה שם וראיתי אותה שהיא יוצאת מהרכב. אדם הגיוני יוצא מהמקום שלו הולך למדרכה והולך לדרכו. כך עושה אדם אחראי. הגברת כשאמרתי לכם בדיעבד, לא האמנתי שהיא זז שמאחורי הרכב שלי. עד כדי כך זה נפל עלי כרעם ביום בהיר....הופתעתי שראיתי אותה לאחר מכן קישרתי שזו היא". בהמשך אישר כי כלל לא ראה את הולכת הרגל מגיעה באלכסון "ראיתי אותה עומדת. האוטו עומדת והיא יצאה מהאוטו. זה התמונה האחרונה שראיתי את הגברת הזאת".

עם זאת, כששב ונשאל הנאשם ביחס לאופן חציית הכביש ע"י הולכת הרגל ועומת עם עדות העדה הניטרלית אשר תיארה כי הולכת הרגל הלכה בקו ישר ולא באלכסון, השיב "במילים עדינות היא לא דוברת אמת ב-

100 אחוז אותה עדה מרכזית...והלוואי ושידעו למצות איתה את הדין (עמ' 34 ש' 29-32, עמ' 35 ש' 2). אולם בהמשך שב ואישר כי לא ראה את הולכת הרגל חוצה הכביש באלכסון או בכלל "**לא הבחנתי בה בזמן אמת אלא אני מסיק מסקנה בדיעבד שהיא רצה באלכסון, איך יכול להיות משהו כזה אחר**" (עמ' 35 ש' 20-21). כשנשאל כיצד הוא הסיק שהיא חצתה באלכסון אם לא ראה, השיב: "**במקום שעמדתי בו וכשראיתי אותה ולאחר כמה שניות היא היתה מאחורי האוטו שלי הבנתי שזו אותה אישה שראיתי אותה קודם. מה לא ברור? זו אותה אישה שראיתי, אני לא ממציא תיאוריה ופתאום היא היתה מתחת לגלגלים. המילה מתחת לגלגלים היא לא נכונה**" (עמ' 35 ש' 23-25). הנאשם אישר כי אין בינו לבין העדה הניטרלית הכרות מוקדמת וכי אין כל סיבה "**שתעליל**" עליו "**סיפור**". כשנשאל מדוע לא ביקש עזרה בהכוונה לאחר, השיב: "**בד"כ אדם שחונה בדאבל פארקינג למטרה כזו לא מבקש מאנשים שיעשו לו חניה, ואף אחד מהאנשים שאני מכיר כולל השופט העליון לא מבקשים שיעזרו לו. לא היתה שום סכנה שאני אזיק למכוון**" (עמ' 36 ש' 1-4).

דין:

13. בהתאם לתקנה 45 לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961: "**נוהג רכב לא יסיעו אחורנית אלא אם יש צורך בכך, ובמידת הצורך, ולאחר שנקט באמצעים הדרושים בנסיבות הקיימות כדי למנוע - (1)סיכון או פגיעה; (2)הטרדה או הפרעה**".

14. הנאשם כזכור כפר בהליך ההקראה בנסיעה לאחר וטען כי הולכת הרגל היא שנתקלה ברכבו. אלא שבחינת הראיות מלמדת כאמור, כי לנאשם שלפני שלל גרסאות ביחס לאופן קרות אירוע התאונה ולשאלה הבסיסית- האם נסע לאחר, אם לאו:

א. בגרסתו הראשונית- הנאשם הודה כי התאונה נגרמה עת נסע לאחר ופגע בהולכת הרגל. גרסה זו נגבתה כשעה לאחר התאונה בת/3, ע"י עת/3 רס"מ חי שטריקברגר, אשר הגיע למקום ורשם את דברי הנאשם: "**..נסעתי לאחר כ-2 מטר ופתאום שמעתי בום ולא הבנתי מאיפה ונעצרתי הסתכלתי במראות הצדדיות ובמצלמה ולא ראיתי את הולכת הרגל ולא ראיתי מאיפה היא חצתה ומאיזה כיוון הגיעה...**". זוהי גרסה הסמוכה לארוע, בה הנאשם זכר וסיפר כי נסע לאחר, לא הבחין בהולכת הרגל ופגע בה.

ב. יומיים לאחר התאונה, ביום 11.11.12 מספר הנאשם לרנ"ג סטלה ברעם- (ת/13), כי הרכב היה בהילוך רוורס, הוא שמע חבטה ועצר: "**עמדתי בקרוב לכניסה לחניה..מתכוון להחנות את הרכב ברוורס, הכנסתי את ההילוך לרוורס הסתכלתי במצלמת רוורס של האוטו וכמו כן במראות, פתאום הרגשתי חבטה עצרתי מייד את הרכב ויצאתי וראיתי אשה שוכבת על הצד על הכביש....**"

ג. ובהמשך ת/13- הנאשם כבר "**ממש לא בטוח**" כי נסע רוורס: "**אני ממש לא בטוח שהספקתי לקחת רוורס ואפילו לא שום מרחק. לרכב שלי אין שום אבל שום סימן ואפילו לא קטן ביותר על הפגיעה בגברת שחצתה את הכביש**".

ד. כחודשיים לאחר התאונה ביום 15.1.13 תחת אזהרה הנאשם כבר מוסר לרס"מ אלדו אלגריסי

(בת/11)- כי הרכב אף כלל לא היה בהילוך רוורס: "עוד לפני ששילבתי לרוורס נהגת הרכב שחנתה בצד השני פתאום רצה באלכסון ונפגעה בפינה אחורית שמאלית של רכבי כתוצאה מכך היא נפלה..".

ה. באותה הודעה ממש, בפני רס"מ אלגריסי הנאשם טוען כי הרכב כן היה בהילוך רוורס אולם לא זכר אם התאונה הייתה בזמן עצירה או בתחילת נסיעה: "אני הספקתי לשלב לרוורס".. "אני לא זוכר אם התאונה קרתה בזמן שהייתי בעצירה או בתחילת נסיעה".

ו. בחקירתו הנגדית תחת אזהרה בדיון ההוכחות- הנאשם טוען כי לא יכול לדעת ואינו זוכר אם נסע רוורס: "אני לא זכרתי, אמרתי את האמת שאני לא זוכר ואני עדיין נשאר באותו גרסה ולא משנה שום דבר. אם הייתי נוסע הייתי אומר נסעתי, אני לא אומר שנסעתי אמרתי את האמת. אני לא מתפלפל בתשובות משום שעד היום אני לא יכול לדעת" (עמ' 34 ש' 8-12).

ז. בחקירה ראשית הנאשם מודה כי הרכב היה בהילוך רוורס אולם טוען, כי לא נסע אף מילימטר- "הכנסתי את הידית לרוורס, לא הספקתי לנסוע אפילו מילימטר, זו דיברתי ואני מוכן ללכת לפוליגרף... באותה שניה שהכנסתי את הידית למהלך אחורי, שמעתי בום..". (עמ' 32 ש' 15-17).

ח. בהמשך- הנאשם "עם יד על הלב", מעיד כי רק חשב שנסע רוורס אך לא נסע- "חשוב לי להסביר את האמת שלי פה, בשום אופן לא אשקר לאיש משטרה ולמי שחוקר אותי, אמרתי את האמת שחוויתי באותו רגע, חשבתי שנסעתי אחורה אבל הטעות שלי הייתה שאמרתי לו את זה כי חשבתי שנסעתי... אבל עם יד על הלב לא הספקתי לעשות את זה, חשבתי שלקחתי רוורס.... בפרוש עמדתי ולא הספקתי לנסוע" (עמ' 33 ש' 2-7).

ובחקירתו הנגדית- "מכיוון שאני לא אשקר אף אחד, לא אותך ולא את השופט חשבתי שזה קרה שזזתי רוורס אמרתי את האמת אבל כשהסתכלתי על מיקומי ראיתי שהייתי בדיוק באותה נקודה ולא זזתי מילימטר נשארתי באותו מקום. חשבתי כי אתה בתת מודע שלך רצית לעשות את הפעולה ולא עשית אותה. התכוונתי להחנות את האוטו אני מודה, האוטו לא זז אפילו מילימטר הוא היה באותה נקודה וזו האמת שלי" (עמ' 34 ש' 18-22).

ריבוי גרסאות הנאשם, לא הפריעו לנאשם בחקירה הנגדית להצהיר כי יש לו "רק גרסה אחת ואני יודע מה קרה" (עמ' 33 ש' 21) ומנגד, כי הוא "לא מתפלפל בתשובות משום שעד היום אני לא יכול לדעת" (עמ' 34 ש' 11).

15. לעומת גרסתו המתפתחת, המשתנה, המתפתלת, הבלתי אמינה והבלתי אחידה של הנאשם בשאלה שבמחלוקת, נשמעה עדותה של עדה ניטראלית, אשר חזתה באירוע התאונה עוד טרם החל בוודאי מראשיתו ועד תומו ולה גרסה אחידה, עקבית וסדורה. עדה זו תיארה באופן אמין, רהוט, בהיר ומוחשי את אופן קרות התאונה לה היתה עדה, את נסיעתו לאחור של הנאשם במהירות, את פגיעתו בהולכת

הרגל אשר גרמה לה להתרומם מעט באוויר וליפול. העדה הבחינה ברכב הנאשם לפני שהוא פגע בה וכן הבחינה בהולכת הרגל במהלך חצייתה את הכביש, כשהולכת הרגל משכה את תשומת ליבה לאור לבושה בלבן. העדה עמדה על גרסתה גם בחקירה נגדית והעידה, כי התאונה ארעה עת הנאשם נסע ברוורס לכיוון הכיכר. עדותה של העדה הניטרלית הותירה בי רשם רב ואמין ביותר, על כל חלקיה. מדובר בעדה שאינה קרובה למי מהצדדים. בבוקר התאונה ישבה עם בעלה, אף הוא עו"ד, בבית הקפה, סיפרה באופן אותנטי את שחזו עיניה. עמדה בחקירה ללא דופי, כשגרסתה העקבית עולה בקנה אחד עם גרסתו הראשונית של הנאשם עצמו, כפי שמסר כשעה לאחר האירוע לעת/1, בה אישר הנאשם כאמור, כי נסע לאחר כ- 2 מטר ופגע בהולכת הרגל מבלי שהבחין בה. בנוסף מתיישבת גרסתה עם עדותה של הולכת הרגל, אשר אף שלא ראתה את הנאשם נוסע לאחר, העידה כי הבחינה ברכבו של הנאשם עוד לפני קרות התאונה וכן העידה שמיד קודם לאיבוד ההכרה אותו רכב ממש היה בצד גופה השמאלי: **"יצאתי מלפני רכבי, הסתכלתי, הרחוב היה פנוי והתחלתי לחצות, בזווית העין עדיין ראיתי את רכבו של הנאשם עומד עם פניו לכיוון הנגדי. בעודי חוצה הדבר האחרון שאני זוכרת זה שהצד האחורי של האוטו שלו בצד השמאלי של הגוף שלי, אני זוכרת את הצבע הזהב ולא זוכרת יותר"** (עמ' 8 ש' 11-14) ובהמשך- **"הוא עמד, ואני לא יכולתי להעלות על דעתי שהוא ייסע רוורס"** (עמ' 8 ש' 26).

גרסה זו של הולכת הרגל מתיישבת עם גרסתו של הנאשם, כי נסע לאחר ופתאום שמע **"בום"**.

בעוד גרסתה של העדה הניטרלית ביחס לאופן קרות התאונה נתמכת בראיות נוספות ובכללן בדבריו הראשוניים של הנאשם עצמו, הרי שמנגד, טענת הנאשם, המאוחרת, כי התאונה נגרמה עת הולכת הרגל נתקלה ברכבו, אינה נתמכת בדבר.

זאת ועוד, כשרצה הנאשם לשכנע, כי הולכת הרגל היא שנתקלה ברכבו, מסר תחת אזהרה בת/11 **"פתאום רצה באלכסון ונפגעה בפינה אחורית שמאלית של רכבי כתוצאה מכך היא נפלה"**. הנאשם לא העיד כפי שהיה מצופה ממי שלטענתו **נתקלו** ברכבו, כי הולכת הרגל רצה ו**"נפגעה"** בפינה האחורית של רכבו. אלא טען, כי היא רצה **"ונפגעה"** מהפינה האחורית! לאחר מכן הודה הנאשם כי כלל לא ראה אותה רצה באלכסון או רצה בכלל (עמ' 35 ש' 15-21).

במכלול נתונים אלה, ביחס לשאלה העיקרית שבמחלוקת, האם התאונה נגרמה עת נסע הנאשם לאחר אם לאו, אני מקבלת את עדותה של העדה הניטרלית הנתמכת בדבריו הראשוניים של הנאשם ובעדות הולכת הרגל וקובעת כי אירוע התאונה נגרם עת הנאשם נסע לאחר ופגע בהולכת הרגל ודוחה את טענתו המאוחרת של הנאשם כי הולכת הרגל נתקלה ברכבו.

זאת אני עושה, תוך העדפת גרסתו הראשונית של הנאשם על פני גרסאות מאוחרות ומתפתחות וכן תוך העדפת עדותן של העדה הניטרלית והולכת הרגל אשר הותירו בי רשם חיובי ואמין, בעוד למרבה הצער, הנאשם בעדותו המשתנה לא הותיר בי רשם חיובי כלל ועיקר.

16. לאחר שקבעתי כי הנאשם נסע לאחר ופגע בהולכת הרגל יש לבחון-

האם הנאשם נקט באמצעים הדרושים בנסיבות הקיימות למנוע הפגיעה?

לצורך הכרעה בשאלה זו נדרשתי תחילה לשאלה-

האם ומתי הבחין הנאשם בהולכת הרגל טרם התאונה, גם בשאלה זו לנאשם גרסאות שונות להן אדרש כעת;

א. כשעה לאחר התאונה- הנאשם מסר בת/3 לעת/3, כי כלל לא ראה את הולכת הרגל. "לא ראיתי את הולכת הרגל ולא ראיתי מאיפה היא חצתה ומאיזה כיוון הגיעה".

ב. יומיים לאחר התאונה- הנאשם כבר יודע לתאר בת/ 13 את מסלול חצייתה של הולכת הרגל בפני רנ"ג סטלה ברעם- "הגב' לא עברה במעבר החצייה ירדה באלכסון ממקום חניית הרכב שלה חצתה את הכביש ולא היה סיכוי שאוכל לראות אותה..."

ג. למעלה מחודשיים לאחר התאונה, "הירידה באלכסון" כבר הופכת ל"ריצה באלכסון", זאת בעת מסירת הודעתו תחת אזהרה לרס"מ אלדו אלגריסי (ת/11), "עוד לפני ששילבתי לרוורס נהגת הרכב שחנתה בצד השני פתאום רצה באלכסון ונפגעה בפינה אחורית שמאלית של רכבי כתוצאה מכך היא נפלה... לראשונה הבחנתי בהולכת הרגל כאשר היא יצאה מהרכב שלה ואני הייתי בטוח שהיא תעלה למדרכה ואז פתאום היא רצה ועברה לצד השני..."

ד. בעדותו בדיון ההוכחות- הנאשם חוזר לגרסה הראשונית ומעיד כי כלל לא ראה את הולכת הרגל בעת התאונה- "מה שאני אומר כעת זה בדיעבד, כי למעשה כשהחנתי את הרכב ראיתי את הגברת מחנה את רכבה...אני המשכתי לעמוד במקומי לאחר כמה שניות חשבתי שהיא תחצה את הכביש במעבר חצייה כי ראיתי אותה ושתנהג בצורה הגיונית, ראיתי את האישה לשמאלי כשאני עמדתי ואת אותה אישה פתאום אני רואה מתחת לאוטו, מאחורי האוטו שלי..."(עמ' 33 ש' 9-12).

הנאשם עומת עם הודעתו בת/11 במשטרה כי הבחין בהולכת הרגל כשהיא יצאה מהרכב שלה, היה בטוח שהיא תעלה למדרכה אולם היא רצה ועברה לצד השני ועל כך השיב: "אתה טועה. תקשיב למילים. תנתח את העובדות. אני כשבאתי להחנות את הרכב, אותה גב' נחמדה תפסה את מקום החניה שם וראיתי אותה שהיא יוצאת מהרכב. אדם הגיוני יוצא מהמקום שלו הולך למדרכה והולך לדרכו. כך עושה אדם אחראי. הגברת כשאמרתי לכם בדיעבד, לא האמנתי שהיא זו שמאחורי הרכב שלי. עד כדי כך זה נפל עלי כרעם ביום בהיר....הופתעתי שראיתי אותה לאחר מכן קישרתי שזו היא"(עמ' 34 ש' 22-29, עמ' 35 ש' 2).

ובהמשך שב ואישר כי לא ראה אותה מגיעה באלכסון או בריצה-"ראיתי אותה עומדת. האוטו עומדת והיא יצאה מהאוטו. זה התמונה האחרונה שראיתי את הגברת הזאת". "לא הבחנתי בה בזמן אמת אלא אני מסיק מסקנה בדיעבד שהיא רצה באלכסון, איך יכול להיות משהו כזה אחר". (עמ' 35 ש' 15-21).

כשנשאל הנאשם כיצד הסיק כי היא חצתה באלכסון אם לא ראה אותה, השיב: "במקום שעמדתי בו וכשראיתי אותה ולאחר כמה שניות היא היתה מאחורי האוטו שלי הבנתי שזו אותה אישה שראיתי אותה קודם. מה לא ברור? זו אותה אישה שראיתי, אני לא ממציא תיאוריה ופתאום היא היתה מתחת לגלגלים. המילה מתחת לגלגלים היא לא נכונה" (עמ' 35 ש' 23-25). כנשאל ביחס לאופן חציית הכביש ע"י הולכת הרגל ועומת עם עדות העדה הניטרלית אשר תיארה את הליכתה בקו ישר ולא באלכסון השיב "במילים עדינות היא לא דוברת אמת ב- 100 אחוז אותה עדה מרכזית שאתם העליתם פה והלוואי ושידעו למצות איתה את הדין"!!! כך, ממש (עמ' 35 ש' 5-6).

17. מגרסאות הנאשם בשאלה זו ומעדותו בדיון עולה, כי למעשה הנאשם הבחין בהולכת הרגל בפעם האחרונה כשהיא יצאה מרכבה!!! הנאשם כלל לא הבחין בה חוצה את הכביש, לא הבחין במסלול חצייתה, באופן החצייה, בקצב הליכתה, ובוודאי לא הבחין בה טרם החל לנסוע רוורס, במהלך הנסיעה ובעת הפגיעה בה.

טענת הנאשם כי ראה את הולכת הרגל חוצה הכביש בריצה ובאלכסון נתגלה כטענה שאין בה אמת! למרבה הצער, לא הפריע הדבר לנאשם למסור הן לשוטר רנ"ג סטלה ברעם- והן תחת אזהרה לרס"מ אלגריסי פרטים "אותנטיים" לכאורה בדבר מסלול "הריצה" של הולכת הרגל "באלכסון" ישר לתוך רכבו, כאילו חזה בהולכת הרגל בחושיו.

העדה הניטרלית העידה, ועדותה לא נסתרה, כי הולכת הרגל דווקא חצתה את הכביש "ישר, מאיפה שישבנו לקפה שנמצא ממול" (עמ' 11 ש' 11).

היא גם העידה כי הולכת הרגל חצתה את הכביש בהליכה איטית "ראיתי גברת חוצה את הכביש, היא הלכה לאט.. כשהיא הייתה באמצע הדרך, יותר קרובה למקום שאני ישבתי, ראיתי רכב נוסע אחורנית, די במהירות, אז ראיתי שהוא פוגע בה בגברת עם חלקו האחורי.. (עמ' 10 ש' 24-26, עמ' 11 ש' 1-2) ובהמשך- "היא הלכה לאט, זה היה יום שישי לפי זה שישבתי בבית קפה, הכול היה מאוד רגוע, ואז קרתה התאונה (עמ' 10 ש' 8-9) היא הייתה לבושה לבן מכף רגל ועד ראש באופן המושך תשומת לב" (עמ' 12 ש' 7).

הולכת הרגל העידה כי טרם חציית הכביש: "הסתכלתי ימינה ושמאלה כמו שחוצים כביש".

עדות השתיים, הולכת הרגל והעדה הניטרלית- לא נסתרה.

מעדויות אלו, אותן מצאתי אמינות, עולה, כי אף שהולכת הרגל הלכה לאט, חצתה הכביש במסלול ישר והייתה לבושה בלבוש בולט, נאשם זה שלפני לא הבחין בה כלל בעת נסיעתו המהירה לאחור ופגע בה.

18. משקבעתי, כי הנאשם לא הבחין בהולכת הרגל בעת נסיעתו לאחור ובעת הפגיעה בה, כך גם לדבריו, אבחן- באילו אמצעים נקט הנאשם בנסיבות הקיימות כדי למנוע הפגיעה:

בדבריו הראשוניים של הנאשם לעת/3 רס"מ חי שטריקברגר, סיפר הנאשם כי הסתכל במראות הצדדיות

ובמצלמה ולא הבחין בהולכת הרגל, מהיכן חצתה ומאיזה כיוון הגיעה. גם בעדותו לפני רנ"ג סטלה ברעם- (ת/13) טען הנאשם, כי הכניס הרכב להילוך רוורס הסתכל במצלמת רוורס שיש לטענתו ברכבו ובמראות ופתאום הרגיש חבטה.

במסירת הודעתו תחת אזהרה לרס"מ אלדו אלגריסי ת/ 11 סיפר כי ברכבו מצלמת רוורס עם חיישנים "וברגע שיש כל דבר מאחורי הרכב החיישנים מצפצפים בחוזקה. לא נסעתי לפני שהמצלמה פה ולא ראיתי את הולכת הרגל" עוד טען כי לפני שנסע רוורס הסתכל "במראה אחורנית בשני המראות הצדדיות ובמצלמה כפי שאני נוהג בכל חיי".

בעדותו בדיון ההוכחות כבר עיבה הנאשם גרסתו וסיפר באריכות כי הסתכל במראות, ימינה ושמאלה, במראה הפנורמית במרכז הרכב, אשר לא נזכרה בגרסה הראשונית, ובמצלמה "שמאפשרות לי לראות שדה רחב של ראייה.. בצבעים טבעיים באיכות HD את כל התמונה מאחורה ואתה רואה את זה מול העיניים שלך" (עמ' 32 ש' 22-27).

הנאשם לא הסביר בעדותו כיצד, ככל ואכן עשה שימוש טרם הנסיעה לאחור במראות הרכב ובמצלמת רוורס, לא הבחין בהולכת הרגל במסלול הליכתה ובקצב הליכתה האיטי?

כן לא הסביר הנאשם- כיצד לא צפצפו חיישני הרוורס המותקנים ברכבו טרם הפגיעה בהולכת הרגל וכיצד לא התריעו מפני הפגיעה בה, חרף חצייתה את הכביש באיטיות?

עוד לא הסביר, כיצד חרף שלל האמצעים בהם לטענתו נקט, לא הבחין בהולכת הרגל אשר היתה לבושה לבן מכף רגל ועד ראש?

הנאשם העיד כי התאונה קרתה בפתאומיות- "בשיא ההפתעה בעולם מישהו נתקע בי, נתקעו בי" (עמ' 33 ש' 15). וכן העיד- "לא האמנתי שהיא זו שמאחורי הרכב שלי. עד כדי כך זה נפל עלי כרעם ביום בהיר (עמ' 34 ש' 32) ...הופתעתי שראיתי אותה ולאחר מכן קשרתי שזו היא" (עמ' 35 ש' 2). הנאשם גם העיד, כי הפעם האחרונה בה ראה את הולכת הרגל הייתה בכלל מחוץ לרכבה "ראיתי אותה עומדת. האוטו עומדת והיא יצאה מהאוטו. זה התמונה האחרונה שראיתי את הגברת הזאת" (עמ' 35 ש' 15-16).

לאחר שראה את הולכת הרגל מחנה את רכבה העיד כי חשב שהיא תחצה הכביש במעבר חצייה "חשבתי שהיא תחצה את הכביש במעבר חצייה כי ראיתי אותה ושתנהג בצורה הגיונית, ראיתי את האישה לשמאלי כשאני עמדתי ואת אותה אישה פתאום אני רואה מתחת לאוטו, מאחורי האוטו שלי.. " (עמ' 32 ש' 10-12).

הולכת הרגל בעדותה הניחה כי הנאשם נסע במהירות "כי המרחקים שם היו קצרים, מדובר בכביש קטן, זה לא שהוא עמד ממש לידי כדי להגיע אליי, הוא היה צריך לנסוע במהירות" (עמ' 9 ש' 8-9).

העדה הניטרלית העידה כי ראתה את הנאשם נוסע די במהירות לאחור "ראיתי רכב נוסע אחורנית, די במהירות, אז ראיתי שהוא פוגע בה בגברת עם חלקו האחורי.. " (עמ' 11 ש' 1-2).

מהימנה עלי גרסת העדה הניטרלית כי ראתה את הנאשם נוסע במהירות לאחור אלא שגם אם לא כך היו

הדברים, הנאשם העיד בסופו של יום כי כלל לא הבחין בהולכת הרגל אשר כאמור נצפתה ע"י העדה הניטרלית הולכת לאט ועדותה לא נסתרה.

הנאשם נשאל מדוע לא ביקש עזרה בהכוונה לאחר ופטר עצמו במילים: "בד"כ אדם שחונה בדאבל פארקינג למטרה כזו לא מבקש מאנשים שיעשו לו חניה, ואף אחד מהאנשים שאני מכיר כולל השופט העליון לא מבקשים שיעזרו לו. לא הייתה שום סכנה שאני אזקק למכוון" (עמ' 36 ש' 1-3).

כעולה מת/11 ש' 22 מזג האוויר היה בעת האירוע גשום והראות מובלת (צ"ל "מוגבלת").

עולה מהאמור, כי אף שהנאשם כאמור בדבריו היה מודע לקיומה של הולכת הרגל וראה אותה יוצאת מרכבה לאחר שהחנתה את הרכב, הוא הסתפק בהשערה כי היא תחצה את הכביש במעבר החצייה, לא המשך לעקוב אחר הולכת הרגל במבטו, אף שברכבו שלל מראות, והפעם האחרונה שצפה בה, כעולה מדבריו, הייתה כשהיא יצאה מרכבה. לאור כל אלה ברי כי הנאשם לא עשה כל שביכולתו למניעת הפגיעה ולא נקט בכל האמצעים הדרושים, אף לא המינימאליים, על מנת למנוע פגיעה בהולכת הרגל.

איני נותנת אמון בגרסת הנאשם כי טרם הנסיעה לאחר לצורך החניה, הביט במראות או עשה שימוש במצלמת הרוורס, ככל והייתה קיימת ותקינה במועד התאונה. גרסה זו אינה מתיישבת עם העדויות שנשמעו, נסיבות המקרה ותוצאותיו.

לו היה אכן הנאשם מביט בשלל המראות וממשיך לעקוב במבטו אחר הולכת הרגל וראה אותה יוצאת מרכבה, ולא מסתפק בהשערה כי היא תחצה במעבר החצייה- היה וודאי רואה, כי היא בחרה שלא לחצות במעבר חצייה את הכביש. הוא גם היה רואה אותה מתקדמת לאט במסלול הליכתה ונמנע מנסיעה לאחר.

תנאי מזג האוויר כעולה מת/11, אליהם לא התייחסו הצדדים, חיובו את הנאשם אף לסובב ראשו לאחר טרם הנסיעה, תוך שהוא מודע לקיומה של הולכת הרגל- גם זאת לא עשה. גם ללא תנאי מזג אוויר היה עליו לעשות כן.

אף היה מצופה מהנאשם לצאת מרכבו, שעה שלא הבחין בהולכת הרגל לקיומה אף שהיה בהחלט מודע לקיומה, או להיעזר במכוון, לאור הסיכון הרב הכרוך בנסיעה לאחר. סיכון שלמרבה הצער התממש.

גם לו היו תנאי מזג האוויר טובים והראות טובה- הנאשם אשר ידע כי הולכת הרגל יצאה מרכבה וכי הוא מתכוון לנסוע לאחר לצורך החניית רכבו, היה חייב להתבונן במראות על מנת לוודא כי חלילה לא ידרוס אותה בנסיעתו לאחר ולעקוב במבטו אחריה תוך הפניית ראשו ומבטו לאחר ואף כאמור לצאת מהרכב ולהיעזר במכוון.

הנאשם עם זאת בחר בדרך הקלה, הסיע רכבו לאחר בחוסר זהירות, במהירות כל זאת לצורך החניית רכבו בחניה שאיתר, מבלי שנקט באמצעים הדרושים תוך שהסתפק בהשערה כי היא תחצה הכביש במעבר חצייה, נסע לאחר ופגע בהולכת הרגל בנהיגתו קלת הראש, תוך שגרם לה לחבלה של ממש.

19. ב"כ הנאשם בסיכומיו טען, כי היה על המאשימה להוכיח כי ניתן היה למנוע התאונה בנסיבות המקרה. סבורני כי הדבר עלה באופן בלתי אמצעי מהראיות שנשמעו. לו היה הנאשם מסתכל לאחור טרם נסיעתו המהירה ולו היה עוקב במבטו אחר מסלול הליכת הולכת הרגל אותה ראה יוצאת מרכבה, ולו היה נוקט אמצעים נוספים עליהם עמדתי- התאונה הייתה נמנעת.

לנאשם טענות כנגד עבודת הבוחן.

תיק זה הינו "תיק הצמדה" בו כזכור לא בוצעה עבודת שחזור ע"י בוחן בזמן אמת. לנוכח ריבוי תאונות הדרכים ברי הוא, כי לא בכל תיק יכול ולא בכל תיק יוצא בוחן לשטח או מבצע שחזור של התאונה.

אחריות לתאונה וכן אשמה ניתן לקבוע עם זאת וניתן להוכיח גם באמצעות ראיות אחרות. כך במקרה שלפני, בו למרבה המזל חזתה באירוע התאונה עדה ניטראלית ואמינה וכך במקרים אחרים.

ב"כ הנאשם טוען, כי אין אנו יודעים מה הוא שדה הראייה וכמה זמן הייתה הולכת הרגל בשדה ראייתו של הנאשם. מעדות הנאשם עולה, כי הולכת הרגל הייתה מצויה ב"שדה הראייה" של הנאשם, אשר העיד תחת אזהרה כי הבחין בה ביושבו ברכבו החונה כשהיא יצאה מרכבה אלא שבכך הוא גם הסתפק!!

לב"כ הנאשם טענות ביחס לכיוון החצייה של הולכת הרגל ואולם בעניין זה מהימנה עלי עדות העדה הניטראלית התואמת את התרשים שערכה במהלך העדות. עדותה לא נסתרה בחקירה נגדית. כך גם הדבר ביחס למהירות החצייה, כשהעדה הניטראלית חזתה בהולכת הרגל חוצה הכביש בהליכה איטית, כשאף גרסתה זו לא נסתרה והתקבלה על ידי.

הנאשם כזכור הודה כי לא באמת ראה את הולכת הרגל באלכסון או שלא באלכסון!!

אף שהבחין בהולכת הרגל ויכול היה להמשיך ולעקוב במבטו אחריה- העדיף למקד תשומת ליבו בתפיסת החנייה. לצורך כך נסע כאמור במהירות לאחור מבלי שנקט האמצעים הנדרשים תוך שפגע בהולכת הרגל.

ב"כ הנאשם טען, כי תיתכן נפילה עצמונית של הולכת הרגל בקרבת הרכב ללא מגע, אלא שטענה זו לא נטענה על ידי הנאשם באף אחת מגרסאותיו הרבות והמתפתחות. הנאשם כזכור טען כי הולכת הרגל היא שנתקלה ברכבו (וראו גם גרסתו בת/11). טענה זו נדחתה על ידי לאור הראיות שנשמעו. הנאשם גם הודה בגרסתו הראשונית כי נסע לאחור כ- 2 מ"ר ופגע בהולכת הרגל והעדה הניטראלית חזתה בכך בעיניה וראתה את הנאשם נוסע לאחור, פוגע בהולכת הרגל גורם להתרוממותה באוויר ולנחיתתה מטה, באופן השולל כל טענה אפשרית לנפילה עצמונית של הולכת הרגל.

עוד טען ב"כ הנאשם, ביחס למקום ההטלה ומרחק ההטלה של הולכת הרגל. במקרה זה, כזכור, הולכת הרגל פונתה באמבולנס ממקום התאונה עוד לפני שהגיע עת/3, אולם אופן הפגיעה בהולכת הרגל נצפה על ידי העדה הניטראלית, אשר תיארה בעדותה כיצד רכב הנאשם בעת הנסיעה במהירות לאחור פגע בגופה של הולכת הרגל, גרם לו להתרומם באוויר וליפול ארצה.

כלום עדה מהימנה זו אשר חזתה באירוע ובאופן ההטלה בזמן אמת אינה עדיפה על פני כל שחזור בדיעבד? כלום לא ניתן לקבוע ממצאים ואחריות על סמך עדות מעין זו ועדויות נוספות?

סבורני כי ניתן אף ניתן וודאי מקום בו העדות הינה אותנטית, אמינה ולא נסתרה בחקירה נגדית, עדות שכאמור גרמה לנאשם לחזור בו מהכפירה, בראשית הליך ההוכחות.

בנוסף טען ב"כ הנאשם, כי עדות הולכת הרגל, להבדיל מעדות הנאשם (כך ממש!!!), רצופה סתירות ותהיות!! אך לא הפנה לאף סתירה או תהייה. לא בכדי הדבר!

לבסוף, טען ב"כ הנאשם ביחס לחומרת החבלה.

כזכור הנאשם טען בעת ההקראה, כי החבלה שנגרמה להולכת הרגל, קלה מזו המתוארת בכתב האישום. הנאשם הסכים להגשת התעודות הרפואיות (ת/1) וויתר על חקירת עורכי התעודות.

עיון בתעודות הרפואיות מלמד, כי החבלות המתוארות בכתב האישום זהות לחלוטין למתואר בת/1. בנסיבות אלה, לא ברור מניין טענת הנאשם כי החבלות קלות יותר. ב"כ הנאשם הפנה לת/3 ממנו עולה כי בהתאם לדו"ח מד"א הולכת הרגל פונתה במצב קל לביה"ח, אולם לאחר הגעתה לבית החולים, אובחנו אצלה הפגיעות המתוארות במדויק בכתב האישום.

ב"כ הנאשם רמז בסיכומיו כי התעודות הרפואיות הינן פרי קרבתה של הולכת הרגל אל "רופא מסוים". רמיזה זו לא הוכחה בכל דרך, היא אינה ראויה בעיני ועלולה להכתיים שם טוב של אדם- רופא וכן של הולכת הרגל, ללא כל ביסוס ונדחית מכל וכל.

ב"כ הנאשם טען, כי הולכת הרגל הינה בעלת עניין לנוכח הייתה נפגעת במישור הנזיקי-ביטוחי, אלא שכידוע הפגיעות המתוארות בתעודה הרפואיות הינן פרי בדיקות שנערכו להולכת הרגל ע"י רופאים מקצועיים וודאי לא נכתבו על ידי הולכת הרגל.

משלא נחקרו עורכי התעודות הרפואיות ומשלא הוכח אחרת- אני דוחה אף את טענות הנאשם ביחס לרף החבלות ולחומרתן וקובעת כי החבלות שנגרמה להולכת הרגל הינן אלה המתוארת במדויק בכתב האישום.

20. לאור כל אלה, ולאחר שבחנתי היטב את כלל העדויות והראיות והתרשמתי באופן בלתי אמצעי ממהימנות העדים, אני קובעת, כי המאשימה עמדה בנטל הנדרש ממנה והוכיחה מעבר לכל ספק סביר את אשמת הנאשם. בהתאם אני מרשיעה את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתן בתאריך 2 באפריל 2015